

יעל נאמן

כתובת אש

זה לא הייתי אני אז, אבי, שלא רק שחטאתי,
 אלא אף הצתי כתבת אש מסרט הניר שהצמד לאסלה במלון, שיראו בברור את
 כתב הלימוז: "חוטא במיחד עבודך".
 איז לי מה לומר להגנת.
 אציז רק שאיני זוכר כעת בברור מאיזה חמר היה עשוי הפנזין.
 זה לא הייתי אני אז, אשתי, את הרי יודעת.
 מי כמוד יודע, אשתי החכמה.
 את שידעת להרדם בתבונה ולהתעורר בתבונה, בזמן שאני השתגעתי מגעגועים
 וגם עכשו אני נמס מגעגועים לבנותינו הקטנות עם התיקים הקטנים והפתקים
 הקטנים המצינים את שמו.
 יתרה מזאת, אבי, יתרה מזאת, אשתי החכמה: זה כן הייתי אני,
 זה הייתי אני והפנזין היה מיצן של האחרות. זה היה הפנזין.
 אמרתי כתב לימוז רק בשביל החרוז, רק בשביל הקנמוז של ברונו שולץ,
 רק בשביל להסתיר.
 שקרתי, אבל עכשו אני אומר את כל האמת:
 זה הייתי אני, והפנזין היה דלק סלוני של סקס. רק סקס. בלי אהבה. בלי להבה.
 כן, אבי, כן, אשתי החכמה: בזמן שישנת, זינתי עשרות מהן, זינתי להן את הצורה.
 התגעגעתי, השתגעתי, אז שפכתי בנזין והצתי אותי, ואותן.
 הייתי זין פירומן.
 עכשו אני ער, אבי. עכשו אני בסדר, אשתי החכמה.
 בזכותכם, שכל-כך ידעתם מתי להרדם ומתי להתעורר.
 נגעתם בי ברך ובחמלה והתעוררתי לתחייה, אסיר תודה, מתוך האפר, ומלמלתי
 מתוך ערמת גופותיהן,
 הנה, אני בסדר, זה היה רק סיוט. בדייק-בדייק כמו שקרין הטלויזיה אמר.
 לפני שגרדמתי שם בין הגופות שלהן ונחרתי, אני נזכר עכשו שחשבתני,
 הייתי בטיח במאה אחוז, שזאת כויה מדרגה עשירית.

על כל זה לא בא לי לשמע היום.
 לי, המאהבת לשעבר.
 כלומר, פתאם, משום מקום, לא הייתי מסגלת.
 אין לא מסגלת, יש רק לא רוצה. שמעתי את עצמי אומרת לעצמי, או אולי זה היה
 משהו אחר שרכן לעברי ונסה להשיא לי עצה.
 אבל לא הייתי מסגלת. לא ידעתי מה לעשות, התקשרתי למשטרה.
 שאלו: מי פאן מוסרת תלונה ועל מה את בכלל מתלוננת?
 ספרתי להם את כל הספור והוספתי שאני המאהבת לשעבר.
 אמרו לי: גיברת, את לא עדה מהימנה אבל אם היה בניזן אנחנו לא לוקחים סכונים,
 ניגרת בדרך אליה.
 חפיתי להם בקרן הרחוב על יד המלון שבו נפגשנו שלש פעמים.
 הגיעו שוטר ושוטרת. הצבעתי על המלון כראיה, ואמרתי: הנה, כאן נפגשנו, לא פעם
 ולא פעמים.
 אמר השוטר: אז מה? מיליוני זוגות נפגשים במלונות, יש כאלה שחיים ככה שנים.
 זה ממש לא מענייננו.
 שאלה השוטרת: היכן סמני הבניזן? ואיפה קבר האחיות של ערמת הגופות?
 אמרתי: זאת מטאפורה.
 אמרו: גיברת, תפני לעורך ספרותי. על מה את בכלל מתלוננת?
 אמרתי: מתוך הכוונה חשבת, היום יום שלישי ובא לי לעופף באויר, להצטרף לקרקס
 של מאהבות בכינות ולהגיד לו, ממרומי הטרפז, או עם מוט על חבל דק, משהו כמו:
 גם לי מגיע. תביא קצת פרוורים.
 כן, ככה, איזו קלישאה צפויה, לא מספנת מדי, לא מכאיבה, סתם, סתם, סתם לעשות
 פעם אחת את מה שצריה, את מה שכל עקרת בית ואם לשני ילדים שהיא גם מאהבת
 עושה, כמו להדיח בלים.
 "התחפשה לאחות רחמננה, ועכשו היא מתלוננת," אמר השוטר לשוטרת.
 "היא לא ידעה שזאת תחפשת, היא חשבה שזה עור גופה הלכן, ככה היא טוענת,"
 נסתה השוטרת להעביר לשוטר את לחישותי הצמאות.
 בשלב הזה כבר אבדתי את קולי.
 "בטח-בטח," ענה לה השוטר, "כך זה עושות את עצמו, זה כלן אותו דבר,
 המאהבות לשעבר," נפנה לעברי ואמר:
 "תחזרי הביתה, גיברת, אין כאן ענין לצבור, ואפלו לא ל'לאשה'. את מכובדת
 את זמננו על שום דבר."
 "תקחי את עצמך בידים," לחשה לי השוטרת, בזמן שהשוטר התקדם לעבר הנגרת,
 "זה קורה לכלנו ועובר."